

Місце і роль венчурного капіталу в інноваційному процесі

Біляєва А.М., студент ННПП НАВС
Науковий керівник: викладач кафедри Чугай О.М.

Необхідність виникнення та розвитку венчурного капіталу зумовлена неспроможністю традиційної фінансової системи запропонувати будь-які інші форми фінансування малих та середніх підприємств. Якщо звернутися до світового досвіду, то можна дійти висновку, що одним з механізмів активізації інноваційної діяльності є застосування і розвиток венчурного (ризикового) бізнесу в країні, а основною формою інвестицій стає венчурний капітал.

Хотілося б звернути увагу на те, що традиційно венчурний бізнес трактується як ризиковане підприємство, ведення справ з високою імовірністю ділової невдачі або провалу. Однак, на мою думку, потрібно розглядати венчурний бізнес насамперед як підприємницький. Він багато в чому базується на особистісних якостях бізнесмена, його таланті, здібностях до ведення підприємницької діяльності. Венчурний інвестор приходить на тривалий термін, зацікавлений в одержанні контролю над об'єктом інвестиції, прагне підвищити його ринкову ціну за рахунок позитивних економічних дій (раціоналізація структури і керування, упровадження технологічних інновацій, реінвестування прибутку).

Законодавчо визначено, що венчурний капітал є грошима інвестиційних фондів чи фірм, що спеціалізуються на фінансуванні росту молодих компаній, звичайно за винагороду у вигляді доходу на акціонерний капітал.[2].

У країнах з розвитою ринковою економікою відсутній простір для розвитку підприємницької діяльності, на відміну від України. Ще не всі ринкові місця зайняті, а конкуренція ще не має настільки твердого характеру, як у розвинених країнах. Особливо це відноситься до сфери інформаційних технологій.

Переваги венчурного фінансування полягають у тому, що створювані невеликі фірми мають доступ до фінансових ресурсів, а також можливість консультацій з питань виробництва, фінансів, управління персоналом, чим забезпечуються гнучкість в управлінні та швидкість прийняття рішень. Венчурний капітал традиційно орієнтується на малі та середні підприємства, віддаючи перевагу приватним компаніям і спільним підприємствам. Пріоритетними для венчурного капіталу є галузі, продукція яких має значний внутрішній ринок збуту, та такі, що не залежать від імпорту. Найвність експортного потенціалу підвищує привабливість підприємства, але не є суттєвим чинником інвестицій [3].

Суть роботи венчурного капіталу полягає в тому, що фірми цього капіталу (інвестиційні венчурні фонди, венчурні капіталісти), так само як і банки, надають фінансові кошти, необхідні для інновацій, але аж ніяк не гарантують прибутки, і які не передбачають відшкодування збитків у разі провалу. Інвестуючи в компанію кошти, акціонер повинен заздалегідь передбачати можливий вихід, тільки з реалізацією якого можливе отримання доходу. Способи виходу венчурного інвестора залежать від зрілості економіки країни, в якій здійснюється подібний вихід.

Після оцінки різних ринків України можна дійти висновку, що

найпривабливішими сферами венчурного інвестування є будівництво, переробка сільгосппродукції, харчова промисловість, роздрібна торгівля. Однак, через економічну та політичну нестабільність і невизначеність, складність пошуку відповідних кандидатів для інвестицій, низький рівень підприємницької культури та навичок, значний обсяг кримінального капіталу в українській економіці, відсутність зацікавленості приватних інвесторів, складні умови для «виходу» інвестицій в Україні існують проблеми для функціонування вітчизняного венчурного капіталу.

Підводячи підсумок, відзначимо, що Україна має дуже серйозний нереалізований потенціал роботи з венчурним капіталом. Уже є, нехай невеликий, але позитивний досвід роботи в цьому напрямку. Звичайно, у функціонуванні вітчизняного ризикового капіталу ще є значна кількість нерозв'язаних проблем, які уповільнюють його розвиток, але при їх успішному подоланні економіка матиме необмежене джерело необхідних фінансових ресурсів для подальшого розвитку. У цій ситуації надзвичайно важлива як проста взаємодія вітчизняних фахівців, керівників, чиновників із представниками ризикового капіталу, так і усвідомлення роботи на єдиний результат, при якому виграють усі.

Список використаних джерел:

1. Про інститути спільного інвестування закон України від 05.07.2012 р. 5080-VI // Відомості Верховної Ради. — 2013, № 29
2. Кузнецова І.С. Інститут венчурних інвестицій: стан та перспективи розвитку в Україні / І.С. Кузнецова // Наука та інновації. – 2008. – № 1, Т. 4. – С. 87–95.
3. Рязанова Н.С. Міжнародні фінанси: Навчально-методичний посібник. – Київ: Вид-во КНЕУ

Поняття грошей та їх функції

Власенко К.О., студент ННІПП НАВС

Науковий керівник: викладач кафедри Чугай О.М.

На сьогоднішній день існує багато визначень поняття «гроші». Найбільш чітке та змістовне визначення сформулював Адам Сміт, зазначивши, що ми використовуємо гроші, звільняючись від них, тобто це універсальний різновид речі, яку людина може використовувати, тільки віддавши її іншим людям, у той час як інші види речей використовуються людьми через придбання, присвоєння [2].

Під поняттям «гроші» часто розуміється все те, що звичайно приймається в обмін на товари і послуги; продукт угоди між людьми; товар особливого роду, що виконує роль всезагального еквівалента; те, що використовується як гроші. Також в науковій літературі поняття «гроші» розуміється як: будь-який товар, що функціонує як засіб обігу; лічильна одиниця і засіб збереження вартості; засіб обміну, загальноприйнятий у даному платіжному співтоваристві; загальновизнаний засіб платежу, який приймається в обмін за товари і послуги, а також при оплаті боргів.

Яскравим прикладом суто функціонального підходу в цьому питанні слугує визначення К. Р. Макконелла і С. Л. Брю: «Гроші – це те, що гроші роблять. Усе, що виконує функції грошей і є гроші» [1].

На думку німецького філософа і соціолога Г. Зіммера, історична місія грошей полягає не тільки в «полегшенні торгівлі» та розвитку «ринкової